

SENTÈNCIA 2000-13 DE 17 D'ABRIL DE 2000

DUANA. SANCIÓ PER INFRACCIÓ DE FALSA DECLARACIÓ.

Hi ha conducta sancionable quan la discordància entre el valor de la mercaderia importada i la declarada és imputable a títol de negligència en la mesura que era fàcilment evitable.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa de la Batllia, en sentència número 99-69, de 30 de setembre de 1999, va desestimar la demanda interposada per la representació processal de la societat mercantil C.E., S.A. contra la resolució del Govern de 17 de març de 1999 que desestimava el recurs de reposició interposat contra la del Govern de 16 de desembre de 1998 que, en aplicació de l'article 1 apartat 3 a) de la Llei de modificació de la llei contra el frau en matèria duanera d'11 de març de 1998, imposava a la demandant una sanció d'1.843.120 pessetes.

2.- Contra la sentència esmentada va interposar recurs d'apel·lació la representació processal de la demandant, al·legant que hi va haver un error en la declaració de duana i demanant que es deixés sense efecte la sanció o, subsidiàriament que es considerés la infracció com de caràcter lleu.

3.- Un cop feta la designació de magistrat ponent, de l'anterior escrit se'n va donar trasllat a la representació del Govern, que el va contestar demanant la desestimació del recurs d'apel·lació i la confirmació de la sentència, en considerar que els fets constitutius de la infracció estaven correctament qualificats.

4.- Ambdues parts van demanar la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, que han formulat mitjançant sengles escrits, i les actuacions han quedat vistes per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La sentència de la Batllia considera ajustades al Dret les resolucions del M.I. Govern d'Andorra, que imposen una sanció a la demandant d'1.843.120 pessetes per tal com el valor de la mercaderia declarada el 29 d'octubre de 1998 no era, com es va fer constar pel declarat, de 5.290.987 pessetes, sinó de 10.581.973 pessetes, el doble exactament, i que consideren els fets que descriuen com constitutius d'una infracció greu de falsa declaració prevista en l'article 1 apartat 1 a) de la Llei de

modificació de la Llei contra el frau en matèria duanera, d'11 de març de 1998, que la defineix com la inadequació entre el valor real de la mercaderia importada amb la declaració presentada a la Duana andorrana.

La part apel·lant estima que en declarar l'import de la mercaderia entrada al Principat va sofrir un error consistent en indicar com a valor la meitat de la factura, ja que l'import al qual es referia aquesta es beneficiava, segons hi constava, d'un descompte del 50%, per la qual cosa, la totalitat de la factura era de 5.290.987 pessetes, que és el que efectivament es va declarar. No obstant, els serveis de Duana van obtenir, via fax, la factura emesa per la demandant, que era de 10.581.973 pessetes, que és, per tant, l'import que calia haver declarat i no el que es va declarar. D'altra banda, el fet de que el 50% de l'import de la factura s'hagués pagat, per avançat, com sosté la part demandant, amb independència de que no s'ha provat, el cert és que no va ser objecte de importació i declaració prèvia, per la qual cosa el valor total de la mercaderia que calia declarar el 28 d'octubre de 1998 era el de 10.581.973 pessetes.

És cert que aquesta Sala ha admès (sentència 98-05, de 16 de gener de 1998) que el dret sancionador en matèria d'infraccions de contraban no es regeix pel principi de responsabilitat objectiva sinó que s'ajusta a la concepció subjectiva de la culpabilitat, però també ho és que el cas analitzat revela una discordància entre el valor de la mercaderia importada i la declarada que és imputable a títol de negligència en la mesura que era fàcilment evitable, i en atenció a tot el que s'ha exposat cal desestimar el recurs d'apel·lació ja que en el cas analitzat no hi ha cap causa que permeti modular la responsabilitat de la infracció.

Tercer.- No hi ha causes que determinin un especial pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, ha decidit desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de C.E., S.A. contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia número 99-69, de 30 de setembre de 1999, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.